

L'apòstol Vicent moria un cinc d'abril a Bretanya, a Vannes, vora la mar. Va dir santa Nicolaua responent una pregunta de Vicent —profeta exacta— que moriria ben prompte, que moriria dins França. El nostre Sant va romandre concirós davant la Santa.

Entre sermons i sermons Fra Vicent 'preocupava's un tant de la profecia i una mica de recança se li entrava al tou del cor i en esta terra daurada de València on el sol fa el cel blau i la mar blava posava recordacions, posava les ànsies ara.

braria aquell solemne acte a la seua església de Santa Maria sobre Minerva.

En aquest dia, celebrada pel mateix Pontífex la missa solemne, es va fer una extraordinària processó de dita Església al Vaticà, demanant per la intercessió del nou Sant l'assistència divina contra els enemics del poble cristià: els turcs.

Mentres açò es feia a Roma, Vannes cremava amb festes. Una relació escrita pels delegats que València va enviar en aquella ocasió a Vannes diu així:

“En aquest dia, 29 de juny, festa de Sant Pere i Sant Pau, van obrar-se molts miracles a Vannes. El cos del Sant tret de la seua caixa i posat en

La Mort

Els compatricis que anaven amb ell, veient arribada l'hora de tornar a l'horta sempre lluminosa i clara, veient son gran marriment dia i nit feien etapa per a portar-lo a València, i una i altra vegada feien cap, en ser de dia, allà on començà la marxa.

I sembla que el Sant va dir un matinet a trenc d'alba:—Açò és senyal evident que Déu no em vol a ma casa; que m'he de quedar per sempre en esta dolça Bretanya. I varen tornar a Vannes. Més no podia! Una nafra quasi no el deixava moure's, puix la tenia en la cama.

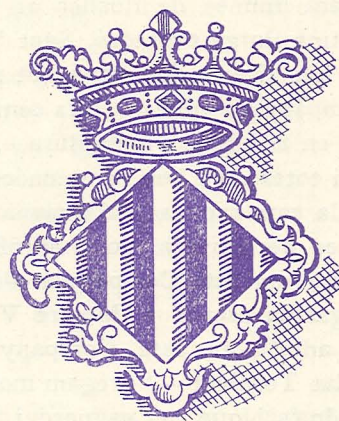
Amb quin goig el varen rebre! Fins la duquessa Joana li cercà un estatge digne front al palau. La gentada, que seguia a Sant Vicent, els companys de la creuada, els frares dominicans, la duquessa i tota dama van voltar durant deu dies malalt i tàlem i cambra.

El dia cinquè d'abril una ben grossa gentada tan sols per tindre notícies va estacionar-se a la plaça. Els més íntims esperaven, ansiosos, dins de la cambra. Quan va morir, la Duquessa li rentà els peus. Com plorava! Un esbart de papallones volejava per la casa...

Era de Passió un dimecres, dia de Passió i de llàgrima. L'hora de vespres. La llum de la tarda es fa morada. Les papallones —tan blanques!— van formant pulcra garlanda i acompanyen l'esperit de Vicent a l'estelada que ja comença a lluir com palli brodat en plata.

† CARLES SALVADOR

Del *Romancer Vicentí*, obra premiada per l'Ajuntament de València en les festes del V Centenar de la Canonització de Sant Vicent Ferrer, any 1955.

altra, va trobar-se incorrupte, igual que el dia en què fón soterrat; el mateix que els seus hàbits i capa, els quals estaven frescs. Durant la missa fón col·locat el seu cos davant de l'altar. Dos morts que foren coberts amb dita capa, resucitaren a la vista de la gent. Un parent del duc de Bretanya fón curat en l'acte de la lepra. Un orb de naixement cobrà la vista i molts altres miracles foren en aquest dia presenciats per una gran gentada.”

Calixte III canonitzà a Fra Vicent Ferrer el 29 de juny de 1455, però morí abans de publicar-se la butlla que, autoritzada amb la signatura de Pius II va vore la llum l'1 d'octubre del mateix any.

SOLER GODES